

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ו - חלק ט"ו

קונטרס 765

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

משמים הסכימו לך! בספר תקוני הזהר מבאר, שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו קדישא שעמו, ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם: כמה רב כחו וקדשותו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם, ואחר כך הוסיפה ואמרה בנבואה בזו הלשון: 'וכמה בני נשא לתתא ותפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיגיה, ויקראתם דרור בארץ'.

ג) כמה בני אדם למטה ותפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים

באור הדברים: כמה בני אדם למטה ותפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "ויקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה. וכתב בספר הקנה על הפסוק "ושבתם וראיתם כו' לאשר לא עבדו", כי מי שעוסק דוקא בנגלה ולא בזהר הקדוש נקרא לא עבדו. גם אינו נקרא תלמיד חכם, רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמה הפנימית יעו"ש...

ד) בשעה אחת יעשה בו תקון למעלה מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה

ובספר פסא מלך כתב: וכיון שיגיעת כמה גדולה מעלת לימוד חכמת האמת כו'... יודע גדל החיוב וגדל השקר למי שלומד הקבלה, כי לימוד הזהר גם בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש

זאת אומר גם הרמח"ל וגוסיף: בן אדם, בין תבין את אשר לפניך, והבט נא וראה, שכל התקונים הגדולים המה תחת ידיך על ידי עסק התורה וחכמת האמת. והנה החכמה הזאת בקרן זוית היא מונחת, ואין דורש ואין מבקש. (ספר דרך עץ חיים להרמח"ל זיע"א - בעל ספר מסלת ישרים - והוא הקדמה לספר פתחי חכמה, והוא מיקד על ספר עץ החיים למוריני הרב חיים ויטאל ז"ל).

ג) וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל משם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רובו מדרש, והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ן, הוספות בנין יוסף).

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר"ק, בְּדַבְּרָתָב רַבֵּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזוּהַ תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר"ק וּבְזֶה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשַׁדִּי חֲמוּד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזֶּהַר בְּיַדִּי קָדְשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקָדְשָׁה מְשַׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשַׁמַּחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קָדְשׁוֹ אֶת סֵפֶר הַזֶּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָהּ לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קָדְשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשַׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר"ק, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבְעַת דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֲפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר"ק, וּבְפִלְאָ יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכֵן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

זכותא דרשב"י

מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה (כסא מלך תקו"ז מ"ג).

ה) כיצד נקרב את ביאת המשיח ?

יהודים יקרים, את אחי אנכי מבקש, כידוע אנו דור עקבתא דמשיחא, ואשר על כן זכות היא לנו וחובה קדושה לזרו ולהביא את משיח צדקנו כמה שיותר מהר!!! - כיצד נקרב את ביאת המשיח? "כי הם חיינו וארץ ימינו ובהם נהגה יומם ולילה" - עלינו מטלת החובה של למוד התורה יומם ולילה עשרים וארבע שעות ביממה, כל דקה פנויה להקדיש ללמוד התורה הקדושה, כך העולם מתקיים, כמאמר התנא באבות: "על שלשה דברים העולם עומד על התורה..." - יסוד היסודות אשר תבל ומלאו נתמכים בו ונשענים עליו, הוא למוד התורה הקדושה! - אין אנו מבינים מה הפעל הנעשה בעולמות העליונים על ידי למוד דבור תורה אחת, אך בכל זאת לשבר את האזן נאמר משל: נציר לעצמנו נמלה, מרב קטנותה היא אינה יכולה לראות מה שכן אנוש רואה מלמעלה למטה. היא מכירה את הקו שלה ואת אדמות החול מסביבה, אך פעם לא ראתה מחוזות חדשים ולא מכירה מרחבים. בודאי שלא מסגלת להבין מה ששכל אנוש מבין". כך אנו כלפי

וכן רבנו מרן החזון איש זצ"ל הורה לשואליו ללמד זוהר כספר מוסר ואף למד בעצמו עם בן אחותו, הגאון רבי שמריהו גריינמן זצ"ל. ובספר מעשה איש, (עובדות על מרן הגדוק החזון איש זצ"ל): שאמר, לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

ידו "ליהודים היתה אורח", אורה זו תורה, (מגילה ט"ז ע"ב) אור"ה נוטריקון אור הזוהר..

והו' הדוחה חלק הנסתר של התורה, בדוחה את פלה, ודומה כאלו דוחה את האחרות פלו ומתחייב בנפשו.

כל התורה פלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחד, והדוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה פלה ונענש, כי הדוחה חלק מן האחרות כאלו דוחה פלו. ומכל שכן המלעיג על דברי חכמים העוסקים בחכמה זו להשפיע להשכינה, כמו שכתב בספר הקנה לו חכמו ישפילו זאת, כי הלומד כל התורה פלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלומד בדי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שכתוב הנעור פלה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה כידוע, ואינו חפץ באור התורה, כי אור גימטריה ר"ז, הינו ברזי התורה וסודותיה, שהיו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה כאלו דוחה את האחרות פלו ומתחייב בנפשו, מה שאין בן אם חפץ גם בחלק הנסתר

התחבר עמו ב' ונעשה בשת, וזהו יך"א בש"ת. ועוד שת בא"ת ב"ש הם אב, ש"ת לאחר שזכה באות יו"ד, ברא שית, והיא יו"ד שנאמר בה יהו"ה קנני ראשית דרכו, שהיא עשרה דורות, והשיב אותה למקומה, ונקראת בראשית, ומשם זכה לתורה שנתנה על ידו.

וה"ו הזו היא מעקב וי' מישראל, י' מאדנ"י י' מיהו"ה, שיי"ן ממשה היא משת, שם הרויח אותה, וכשהלך לשם הרויח שם שתי אותיות ש"ם, וכשהלך עשרה דורות עד אברהם, הרויח שם ה' שלו, ונקרא משה, וסוד הדבר - מוליך לימין משה ורוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם, ובה הוציא את בניו מן הגלות, ובה הכה את המצרים. זהו שכתוב הנה יד יהו"ה הויה, ה' חמש אצבעות, ובה בקע את הים, וזהו בוקע מים מפניהם, ובה עתיד להיות בוקע את ים התורה מימין. אותו הזמן, מה שהיה לשמאל בלב ה'יה הבל, שהוא הלב, הבל התעלה לימין, ומשם עלה למח שהוא חכמה, שהרי הלב הוא האם העליונה, שעליה נאמר הלב מבין, ולאחר כך ירד על הארץ להוריד תורה על הארץ. ומשום זה יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, זה אדם והבל, שזה חטא במחשבה ובמעשה, וזה חטא במחשבה ובמעשה, במחשבה היא י', עליה נאמר וינסו אותי זה עשר פעמים, ומשום זה, כשבא אדם בגלגול באברהם, התנסה בו בעשרה נסיונות, ומשום שחטא במעשה כשהתגלגל ביצחק, נתנסה במעשה. באברהם נתנסה במחשבה, וביצחק במעשה, יעקב כולל

ודא איהו יך"א בש"ת, ועוד שת בא"ת פ"ש אינון אב, ש"ת לבתר דזכה בא"ת יו"ד, ברא שית, ואיהי יו"ד דאתמר ביה (משלי ח כה) יהו"ה קנני ראשית דרכו, דאיהי עשרה דורות, ותב לה לאתרה, אתקרי בראשית, ומתמן זכה לאורייתא דאתייהיבת על ידיה.

והא' י' איהי מעקב וי' מישראל, י' מאדנ"י י' מיהו"ה, שיי"ן ממשה איהי משת תמן רווח לה, וכד אזל לשם רווח תמן תרין אתוון ש"ם, וכד אזל עשרה דורות עד אברהם תמן רווח ה' דיליה, ואתקרי מש"ה, ורזא דמלה מוליך לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם (ישעיה סג יב), ובה אפיק לבנוי מגלותא, ובה מחא למצראי, הדא הוא דכתיב (שמות ט ג) הנה יד יהו"ה הויה, ה' חמש אצבעין, ובה בקע ימא, ודא איהו בוקע מים מפניהם, ובה עתיד למיהוי בוקע ימא דאורייתא מימינא, ההוא זמנא מה דהוה לשמאלא בלבא הוה הבל דאיהו הלב, הבל אסתלק לימינא, ומתמן סליק למוחא דאיהו חכמה, דהא לבא איהו אימא עלאה, עלה אתמר הלב מבין, ולבתר נחית על ארעא לנחתא אורייתא על ארעא.

ובגין דא יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, דא אדם והבל, דדא חב במחשבה ובעובדא, ודא חאב במחשבה ובעובדא, במחשבה איהי י', עליה אתמר (במדבר יד כב) וינסו אותי זה עשר פעמים, ובגין דא פד אתא אדם בגלגול באברהם, אתנסי ביה בעשר נסיונין, ובגין דחאב במעשה פד אתגלגל ביצחק נתנסה במעשה, באברהם נתנסה במחשבה, וביצחק במעשה, יעקב כולל

במחשבה, וביצחק במעשה, יעקב כליל תרוויהו, מסטרא דיצחק קרא ליה יעקב, מסטרא דאברהם דתמן מחשבה קרא ליה ישראל, דאבא אתגלגל באברהם דאיהו לימינא, ואמא ביצחק דאיהו לשמאלא, יעקב בגין דאיהו כליל תרוויהו אבא ואמא, אתמר ביה ישראל עלה במחשבה בכתר עליון דאיהו מחשבה סתימא, וכד אתא אדם אצטרף באברהם, ואתפשטו שרשוי בארעא, ורזא דמלה (משלי יז) מצרף לכסף וכור לזהב (משלי יז) , מצרף לכסף דא אברהם, וכור לזהב (ד) קב ע"ב) דא יצחק, ובוהן לבות יהו"ה (שס) דא יעקב, לית ספירה דלא אתגלגל אדם עלאה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, כ"ח מ"ה חכמה ודאי, בגין לצרפא וילבנא לאדם דברא כדיוקניה לתתא, ואציל ביה אצילותיה, וכל טרחא דלעילא לא הוה באדם אלא בגין אצילות דאדם דלעילא, דדא בדא תליא.

אמר רבי אלעזר אם פן מאי וישוב לימי עלומיו (אייב לג כה) (ובגין דא ישראל עלה במחשבה, אמר ליה מנלן דאברהם תמן במחשבה, אמר ליה לאו למננא תקינו מארי מתניתין הרוצה להחכים ידרים דאיהי חכמה ואיהי מחשבה, באברהם אהלכן אדם, וביצחק אצטרף, ורזא דמלה מצרף לכסף וכור לזהב, וכור לזהב דא יצחק, ובוהן לבות יהו"ה דא יעקב, ותן כל אלה ופעל א"ל פעמים שלש עם גבר (שם כט), אמר ליה אם בן מאי וישוב לימי עלומיו).

אמר ליה לאילנא דהוה קשיש יומין ואתייבשו ענפין דיליה, קציצו ליה ואצמח בשרשוי, דקמו מגיה ענפין חדתין פקדמיתא, פגוונא דהוה בעולמו, ודא איהו וישוב לימי עלומיו, ודא הוה חלקא דחזא נבוכדנצר בחלמיה, אילנא רבא ותקיף (דניאל טז). ובסוף חלמיה הוה אמר (שם יא) גדו אילנא

את שניהם. מהצד של יצחק קרא לו יעקב, ומצד של אברהם, ששם המחשבה, קרא לו ישראל, שהאב התגלגל באברהם שהוא לימין, והאם ביצחק שהוא לשמאל, ויעקב משום שהוא כולל את שניהם, את האב ואת האם, נאמר בו ישראל עלה במחשבה בכתר עליון, שהוא המחשבה הסתומה, וכשבא אדם, הצטרף באברהם, והתפשטו שרשיו בארץ, וסוד הדבר - מצרף לכסף וכור לזהב. מצרף לכסף - זה אברהם, וכור לזהב - זה יצחק, ובוהן לבות יהו"ה - זה יעקב, אין ספירה שלא התגלגל אדם עליון, שהוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, כ"ח מ"ה, חכמה ודאי, כדי לצרף וילבן את האדם שברא בדמותו למטה והאציל בו את אצילותו, וכל הטרחה שלמעלה לא היתה באדם אלא בגלל האצילות שלמעלה, שזה תלוי בזה.

אמר רבי אלעזר: אם בן, מה זה וישוב לימי עלומיו, (ומשום זה ישראל עלה במחשבה? אמר לו: מנין לנו שאברהם שם במחשבה? אמר לו: לא לחנם תקנו בעלי המשנה הרוצה להחכים ידרים, שהיא חכמה והיא מחשבה, באברהם התלבן אדם, וביצחק הצטרף וסוד הדבר - מצרף לכסף וכור לזהב. מצרף לכסף - זה אברהם, וכור לזהב - זה יצחק, ובוהן לבות יהו"ה - זה יעקב, ותן כל אלה ופעל א"ל פעמים שלוש עם גבר. אמר לו: אם בן, מה זה וישוב לימי עלומיו?.)

אמר לו: לאילן שהיה קשיש ימים והתיבשו ענפיו, קצצו אותו והצמיח בשרשיו, שקמו ממנו ענפים חדשים כבראשונה, כמו שהיה בעלומיו, וזהו וישוב לימי עלומיו, וזה היה החלום שראה נבוכדנצר בחלמו, עץ גדול ותקיף, ובסוף חלמו היה אמר גדו האילן וקצצו את ענפיו,

ואחר אָמר, בְּרַם עֵקֶר שְׂרָשׁוֹי
בְּאַרְצָא הַשְּׂאִירוֹ, וְאִין אֵילָן פֶּאן
אֵלָא אָדָם עֲלִיּוֹן, שְׂנַאמֵר בּוּ כִי
הָאָדָם עֵץ הַשְּׂדֵה, וְאֵת הָעֵץ הַזֶּה
נִטַע הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַמְהָ
דְּוֵרוֹת וְלֹא הִצְלִיחַ.

(עַד שְׂנַטַע אוֹתוֹ בְּאַרְצָא יִשְׂרָאֵל,
וְהִרְכִיב אוֹתוֹ בְּשִׁלְשֵׁת הָאֲבוֹת
וְהִצְלִיחַ שָׁם, וּמִשּׁוֹם זֶה הֵן כָּל
אֵלֵה יַפְעַל א"ל פְּעֻמִּים שְׁלוֹשׁ עִם
גְּבֹר. מִיַּד שֶׁהִצְלִיחַ שָׁם וְאַחַז שָׁם,
הִתְפַּשְׁטוּ שְׂרָשׁוֹי עַל הָאָרֶץ,
שֶׁהִיא הַשְּׂכִינְהָ, וְהִתְעַלּוּ עֲנָפִים
כָּל הַרְקִיעִים וּבְכָל הַמְּרַכְבוֹת
שֶׁל הַנְּשָׁמוֹת וְהַמְּלָאכִים וְחַיּוֹת
וּשְׂרָפִים וְאוֹפְנִים, עַד שֶׁחָזַר
כְּבִרְאשׁוֹנָה (עַד אֵין סוּף), וְהִרִי
פְּרִשׁוּהָ שְׁעֵץ הַחַיִּים מִהַלֵּף ת"ק
שָׁנָה, גְּדוֹל הָאֵילָן וְתַקִּיף וְרוּמוֹ
מְגִיעַ לְשָׁמַיִם, וְחַזוּתוֹ לְסוּף כָּל
הָאָרֶץ, תַּחְתּוֹ תִּצְלַל כָּל חַיַּת
הַבַּר, וּבְעֲנָפָיו יְדוּרוּ צְפָרֵי
הַשָּׁמַיִם, שֶׁהֵם נְשָׁמוֹת קְדוּשׁוֹת,
וּמִמֶּנּוּ יִזּוֹן כָּל בִּשְׂרָא.)

וְהִרְכִיב אוֹתוֹ עַד אֵלֶּף דוּר, כְּמוֹ
שֶׁהַשְּׂכִינְהָ שֶׁהִיא עוֹלָה לְאֵלֶּף דוּר
בְּעֵשֶׂר סְפִירוֹת, שֶׁבִּהֵם עוֹלָה עֵשֶׂר
פְּעֻמִּים מֵאָה, עַד שְׁעוֹלָה בֵּהֶם
לְאֵלֶּף דוּר, וּמִיַּד שֶׁהִצְלִיחַ הָאֵילָן
בְּאַרְצָא, יָרַד הָאֵילָן מִלְּמַעְלָה,
שְׂרָשׁוֹי בְּאַרְצָא שֶׁהִיא הַשְּׂכִינְהָ,
וְהִתְגַּדְּלוּ שָׁם עֲנָפָיו עַד אֵין סוּף,
וְהִתְפַּשְׁטוּ בָּהּ שְׂרָשׁוֹי עַד אֵין
תַּכְלִית. בְּאוֹתוֹ זְמַן הִתְגַּדְּלַת הָאֵילָן
כְּמוֹ מִקְדָּם, זֶהוּ שְׂכַתּוֹב גְּדוֹל
הָאֵילָן וְתַקִּיף, וְרוּמוֹ מְגִיעַ
לְשָׁמַיִם, וְחַזוּתוֹ לְסוּף כָּל הָאָרֶץ,
וּמִמֶּנּוּ יִזּוֹן כָּל בִּשְׂרָא. כָּל בְּנֵי הָאָדָם
שֶׁלְּמִטָּה. בְּאוֹתוֹ זְמַן הִתְגַּדְּלַת
הָאֵילָן כְּמוֹ מִקְדָּם, זֶהוּ שְׂכַתּוֹב
גְּדוֹל הָאֵילָן וְתַקִּיף וְכוּ'. חַיַּת הַבַּר
אֵלוֹ חַיּוֹת הַקְּדוּשׁ, צְפָרֵי הַשָּׁמַיִם
אֵלוֹ הַנְּשָׁמוֹת, וּמִמֶּנּוּ יִזּוֹן כָּל בִּשְׂרָא
כְּאֵלוֹ עֵקֶר חַיּוֹת וּמְלָאכִים וּשְׂרָפִים

וְקִצְיָצוּ עֲנָפוּהֵי, וְלִבְתֵּר אָמַר (שֵׁם י"ב) בְּרַם עֵקֶר
שְׂרָשׁוּהֵי בְּאַרְעָא שְׂבוּקוֹ, וְלִית אֵילָן הָכָא אֵלָא
אָדָם עֲלָאָה, דְּאִתְמַר בֵּיהּ (דְּבֵרִים כ' י"ט) כִּי הָאָדָם
עֵץ הַשְּׂדֵה, וְהֵאֵי אֵילָנָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אֲנִטַע לֵיהּ בְּכַמְהָ דְּרִין וְלֹא אֲצַלַח.

(עַד נִטַע לֵיהּ בְּאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, וְאִרְכִיב לֵיהּ בְּתַלְתּ אֲבָהּוֹן וְאֲצַלַח
תַּמּוֹ, וּבְגִין דָּא הֵן כָּל אֵלֵה יַפְעַל א"ל פְּעֻמִּים שְׁלֹשׁ עִם גְּבֹר,
מִיַּד דְּאֲצַלַח תַּמּוֹ וְאַחֲרֵי תַּמּוֹ, אִתְפַּשְׁטוּ שְׂרָשׁוֹי עַל אַרְעָא דְאִיְהִי
שְׂכִינְתָא, וְאִסְתַּלְקוּ עֲנָפוֹי בְּכָל רְקִיעֵי, וּבְכָל מְרַכְבֵּי דְנִשְׁמַתִּין
וּמְלָאכִיא וְחַיּוֹן וּשְׂרָפִים וְאוֹפְנִים, עַד דְּאִתְחַזַּר כְּקַדְמִיתָא (ס"א)
עַד אֵין סוּף.) וְהָא אֲוֹקְמוּהָ עֵץ הַחַיִּים מִהַלֵּף ת"ק שָׁנָה, (דְּנִיּאֵל ד'
ט) רְבָא אֵילָנָא וְתַקִּיף וְרוּמִיהּ וּמְטִי לְשָׁמַיָא, וְחַזוּתִיהּ לְסוּף כָּל
אַרְעָא, תַּחְזוּתִיהּ תִּטְלַל כָּל חַיּוֹת בְּרָא, וּבְעֲנָפוֹי יְדוּרוֹן צְפָרֵי שְׂמַיָא,
דְּאִינוּן נִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין, וּמִנֵּיהּ יִתּוֹן כָּל בִּשְׂרָא.)

וְאִרְכִיב לֵיהּ עַד אֵלֶּף דוּר, כְּגוֹוֹנָא דְשְׂכִינְתָא
דְּאִיְהִי סְלִיקַת לְאֵלֶּף דוּר בְּעֵשֶׂר
סְפִירוֹן, דְּבַהוֹן סְלִיקָא עֵשֶׂר זְמַנִּין מֵאָה, עַד
דְּסְלִיקַת בַּהוֹן לְאֵלֶּף דוּר, וּמִיַּד דְּאֲצַלַח אֵילָנָא
בְּאַרְעָא נְחִית אֵילָנָא מִלְּעֵילָא, שְׂרָשׁוֹי בְּאַרְעָא
דְּאִיְהִי שְׂכִינְתָא, וְאַתְרַבִּיאַו תַּמּוֹן עֲנָפוֹי עַד אֵין
סוּף, וְאַתְפַּשְׁטוּ בָּהּ שְׂרָשׁוֹי עַד אֵין תַּכְלִית,
בְּהֵוֹא זְמַנָּא אַתְרַבִּי אֵילָנָא כְּמִלְקַדְמִין, הִדָּא
הוּא דְכַתִּיב רְבָא אֵילָנָא וְתַקִּיף וְרוּמִיהּ מְטִי
לְשָׁמַיָא, וְחַזוּתִיהּ לְסוּף כָּל אַרְעָא, וּמִנֵּיהּ יִתּוֹן
כָּל בִּשְׂרָא, כָּל בְּנֵי אָדָם דְּלִתְמָא, בְּהֵוֹא זְמַנָּא
אַתְרַבִּי אֵילָנָא כְּמִלְקַדְמִין, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב
רְבָא אֵילָנָא וְתַקִּיף וְכוּ', חַיּוֹת בְּרָא אֵלִין חַיּוֹת
הַקְּדוּשׁ, צְפָרֵי שְׂמַיָא אֵלִין נִשְׁמַתִּין, וּמִנֵּיהּ יִתּוֹן
כָּל בִּשְׂרָא לְתַתָּא. דְּבִזְמַנָּא דְחַב אָדָם וְהוּהוּ
מְקַצֵּץ בְּנִטְיַעוֹת, כְּבִיכּוֹל כְּאֵלוֹ אֲעַקֵּר חַיּוֹן
וּמְלָאכִים וּשְׂרָפִים וְאוֹפְנִים מֵאַתְרֵיהוֹן, וְלֹא
לְמִטָּה, שְׂבִזְמַן שְׂחִטָּא אָדָם וְהִיָּה מְקַצֵּץ בְּנִטְיַעוֹת, כְּבִיכּוֹל

ואופנים ממקומם, ולא היה מי שמקבל תפלות, שנאמר בהם כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. מה זה יגיד דבר? בתפלות והזכיות של ישראל.

אמר לו רבי אלעזר: בודאי שעליונים ותחתונים היו תלויים באדם הראשון, ולא לחנם פרשה בעלי המשנה לעולם יראה האדם על עצמו כאלו כל העולם תלוי עליו, אבל אדם שטרח עליו הקדוש ברוך הוא בגלגול ולא הצליח במקומו, עוקר אותו ממקומו ושם אותו במקום אחר ומשנה לו מקום, וסוד הדבר - ועפר אחר יקח וטח את הבית, וזה שנוי מקום (כאן חסר). אם הצליח, מוטב, ואם לא הצליח, עוקר אותו משם ומרכיב אותו במקום אחר ומשנה את שמו, וזה שנוי השם. אם הצליח, מוטב, ואם לא הצליח, עוקר אותו משם, וזהו ונתן את הבית את אבניו ואת עצי, ונטע אותו במקום אחר, ומשנה מעשיו מכל מה שהיה בראשונה, ומכל הציורים שלו משנה פניו ותשלחהו.

הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלוש עם גבר, הנרקע הנטע אותו שם והצליח, ומתפשט ענפיו ושרשיו עד אלף דור, זו השכינה, וזה שנוי מעשה, ועד כמה פעמים? עד אלף, כמו שנאמר דבר צנה לאלף דור, ועליו נאמר האלף לך שלמה, והם אלף עולמות, שנטע אותו עד שמצליח ומרכיב אותו שם, וסוד הדבר - ועשה חסד לאלפים, למי? לאהביו, ולשמרי מצותיו לאלף דור.

אמר לו: ומה לרשעים? שהרי פתוב ובכזן ראיתי רשעים קבורים ובאו

היה מאן דמקבל צלותין, דאתמר בהון (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול, ובעל הכנפים יגיד דבר, מאי יגיד דבר, בצלותין וזכוון דישראל.

אמר ליה רבי אלעזר, בודאי עלאין ותתאין הוו תליין באדם קדמאה, ולא למגנא אוקמוה מארי מתניתין, לעולם יראה האדם על עצמו כאלו כל העולם תלוי עליו, אבל בר נש דטרח עליה קודשא בריה הוא בגלגולא ולא אצליח באתריה, אעקר ליה מאתריה ושוי ליה באתר אחרא, ושני ליה אתר, ורזא דמלה (דף קג ע"א) ועפר אחר יקח וטח את הבית (ויקרא יד מה), ודא שנוי מקום, (כאן חסר והוא בתיקוני ז"ח) אם אצליח מוטב, ואם לא אצליח אעקר ליה מתמן וארכיב ליה באתר אחרא, ושני שמיה ודא שנוי השם, אם אצליח מוטב ואי לא אצליח אעקר ליה מתמן, ודא ונתן את הבית את אבניו ואת עציו (שם מח ז), ונטע ליה באתר אחרא, ושני עובדוי מכל מה דהיה בקדמיתא, ומכל ציורין דיליה, משנה פניו ותשלחהו (איוב יד ט).

הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלוש עם גבר (שם לג טט), נרקע הנטע ליה תמן ואצליח ומתפשט ענפוי ושרשוי עד אלף דור דא שכינתא, ודא שנוי מעשה, ועד כמה זמנין עד אלף, כמה דאת אמר (תהלים קה ח) דבר צנה לאלף דור, ועליה אתמר (שיר ח יב) האלף לך שלמה, ואינון אלף עלמין, דנטע ליה עד דאצליח וארכיב ליה תמן, ורזא דמלה ועשה חסד לאלפים (שמות כו), למאן לאהביו, ולשמרי מצותיו לאלף דור (דברים ו ט).

אמר ליה, ולרשעיא מאי, דהא פתיב (קהלת א) ובכזן ראיתי רשעים קבורים ובאו

וכו', מה תימא בהון, אָמַר לִיה שְׁמַעְנָא בְּהוֹן
 רְזָא יְפוּל מְצַדְדָּה אֶלְף וְגוּמַר (תהלים צא ז), הֲכִי
 אָמְרוּ לִי בְרַמְיָזָא, אָמַר לִיה אִי הֲכִי מַאי אָשֵׁר
 קוּמְטוּ בְּלֹא עֵת וְגוּמַר (איוב כב טז), אָמַר לִיה אֶלִין
 תִּשַׁע מָאָה וְשִׁבְעִים וְאַרְבַּעַה דְרִין דְּאַתְקַמְטוּ
 וְאַסְתַּלְקוּ קָדָם זְמַנְיֵיהוּ, וְדָא אִיהוּ אָשֵׁר קוּמְטוּ
 בְּלֹא עֵת, דְּאַסְתַּלְקוּ קָדָם זְמַנְיֵיהוּ, וְזַרִיק לֹון
 קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַל כָּל דְרָא וְדָרָא, דָּא אִיהוּ
 נְהָר יוֹצֵק יְסוּדָם (שם), וְדָא הוּא רְזָא, דְּאִין בֵּן
 דְּדוּד בָּא עַד שְׁיִכְלוּ כָּל הַנְּשָׁמוֹת שְׁבַגּוּף, וְכַדִּין
 חֲדַתִּין עֲתִידִין לְמִיתִי, אֲדַהֲכִי אֶסְתַּלַּק סְבָא,
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחַבְרֵיָא, חַבְרֵיָא, וְדַאי הַאי
 סְבָא דְסַבִּין אָדָם עֲלָאָה, זַכָּאָה דְרָא דְהַאי רְזָא
 אַתְגַּלְיָא בִּיה.

(נוסח אחר וזה לשונו והוא מכתב יד).

ובאו וכו', מה תאמר בהם? אמר
 לו': שמעתי בהם סוד, יפול מצדדך
 אלף וגומר, כך אמרו לי ברמיז.
 אמר לו: אם כך, מה זה אשר
 קמטו ולא עת וגומר? אמר לו:
 אלו תשע מאות ושבעים
 וארבעה דורות שהתקמטו
 והסתלקו קדם זמנם, וזהו אשר
 קמטו ולא עת, שהסתלקו קדם
 זמנם ונרק אותם הקדוש ברוך
 הוא על כל דור ודור, זהו נהר
 יוצק יסודם, וזהו הסוד שאין בן
 דוד בא עד שיכלו כל הנשמות
 שבגוף, ואז עתידים חדשים
 לבא. בינתיים הסתלק הנקנן ואמר
 רבי שמעון לחבריים: חבריים,
 ודאי זהו זקן הנקנים, האדם
 העליון. אשרי הדור שהסוד הזה
 התגלה בו.

(נוסח אחר וזה לשונו והוא מכתב יד)

מעשה היה, שאדם אחד חגר בלי
 רגלים מצא שני חכמים שלא היו
 בכל הדור חכמים כמותם. פגש
 בהם אותו חגר, אמר להם: שלום
 עליכם חכמים, (שמעתי עליכם שאתם
 חכמי הדור), לאן אתם הולכים?
 אמרו לו: למקום פלוני. וערב
 שבת היה. אמר להם: אף על גב
 שאתם רוכבים על בהמות
 שרצות הרבה, ואני חגר בלי
 רגלים, אם אתם רוצים, אני
 אקדים לתקן לכם את השבת.
 תמהו. אמרו לו: והלא אתה חגר,
 ואיך אתה יכול להשיג את
 הבהמות שרצות הרבה? אמר
 להם השם של מ"ב אותיות ודלג
 להם ת"ק פרסה ברגע אחד.
 מצאו את עצמם על פי מערה
 אחת, ושלחן לשמאל עם כל
 מעדני העולם עליו, ומגורה
 בדרום עם שבעה גרות עליה,
 ומטת פסף וזהב ואבנים יקרות
 במערב בין צפון לדרום, וכסא במזרח, ושלוש מאות תלמידים על אותו השלחן. אחר שכלם
 אכלו, ואותם החכמים עם, קם אותו חבר ופשט את עצמו מאותו הגוף בלי הרגלים, והתלבש

עובדא הנה, דחד בר נש חגר בלא רגליו, אשכח לתרין חכימין
 דלא היו בכל דרא חכימין כמותיהו, אשרע בהו ההוא
 חגר, אמר לון שלמא עליכו רבנן, (שמענא עליכו דאתון חכימי
 דרא). אנה אתון אזולין, אמרו ליה לרודן פלן, וערב שבת הנה,
 אמר לון אף על גב דאתון רכיבין בכעירין דררטי סגי ואנא חגר
 בלא רגליו, אי אתון בעיתו אנא אקדם לכו לתקנא לכו שבתא,
 תוהו אמרו ליה והלא את חגר ואיך את יכול לאקדמא לכעירין
 דררטי טובא, אמר לון שמא דמ"ב אתון ודלגי לון ת"ק פרסי
 ברגעא חדא.

אשכחו גרמייהו לפום מערתא חדא, ופתורא לשמאלא, בכל
 מעדני עלמא עלהא, ומנרתא לדרום בשבעה גרין עלהא,
 ומטה דכספא ודחבא ואבנין יקרין למערב בין צפון לדרום, וכרסייא
 למזרח, ותלת מאה תלמידין על ההוא פתורא, בתר דאכלו כלהו
 ואינון חכימי עמהון, קם ההוא חגר ופשט גרמיה מההוא גופא
 בלא רגליו, ואחלבש בגופא דאנפו והירין כוהרא דאתמר
 ביה (דניאל יג) ותמשכלים יוהרו וכו', ואנפי תלמידוי גהירין
 במערב בין צפון לדרום, וכסא במזרח, ושלוש מאות תלמידים על אותו השלחן. אחר שכלם
 אכלו, ואותם החכמים עם, קם אותו חבר ופשט את עצמו מאותו הגוף בלי הרגלים, והתלבש

בגוף שפניו זוהרים כזהר שנאמר
בו והמשפלים יזהרו וכו', ופני
תלמידיו מאירים ככוכבים
לעולם ועד, והיו פותחים ספר
קהלת, וקוראים בו הבל הבלים
אמר קהלת כו', והיו חוזרים כמה
פעמים. אמרו לו אותם חכמי
הדור: וכי שלמה לא עשה פסוק
אחר בקהלת? הכניס אותם אותו
שנראה חגר בדרך, לשבעה
היכלות מסוף וזקב ואבנים
יקרות, ובהיכל שבעה כסאות של
ארבע חיות, ושם יונה של כסף
ועטרת זקב על ראשה, וכתוב בה
כל מי שלא מכיר את ההבליים
הללו, עליו כתוב והזר הקרב
יומת. מיד שראו כף אותם חכמי
הדור את שכתוב באותה העטרה,
חזרו לאחור. אמר להם אותו
שנראה עליהם פתגר: וכי עליכם
נאמר שאתם חכמי הדור? אינכם
אלא טפשי הדור, ולא ראייתם
בכל המודיעם כי בי חשק
ואפלטוהו, עד ארץ ימים
אשביעהו, לעולם שפלו ארץ,
אלו ההבליים של קהלת הם בסוד
של שבעה שמות, שבהם
ארבעים ושנים אותיות, כנגד
שבעה ימי בראשית שיש בהם
עשר אמירות ושלישים ושנים
אלהי"ם, והם ארבעים ושנים,
ועליהם לב, שנאמר בהם
אלהי"ם האלהי"ם, והינו
וגבוהים עליהם, אלו שבע תבות
אבגית"ן, עליהם נאמר שרפים
וגומר. והשם הזה הוא סגולתו

ככבים לעולם ועד, והיו פתחו ספר קהלת, וקריין ביה (קהלת
א ב) הבל הבלים אמר קהלת וכו', והיו חזרין כמה ומנין, אמרו
ליה אינו חכימי דרא וכי שלמה לא עבד קרא אחרא בקהלת,
על להו ההוא דאתחזי חגר בארמא, לשבעה היכלין מכספא
ודהבא ואבנין יקרוין, ובהיכלא שבעה כרסין דארבע חיוון, ויונה
תמן דכספא ועטרה דדהבא על רישה, וכתוב בה כל מאן דלא
ידע באלין הבליים עליה כתיב (במדבר א נא) והזר הקרב יומת,
אינו חכימי דרא מיד דחזו הכי דהוה כתיב בההיא עטרה חזרו
לאחורא. אמר לון ההוא דאתחזי עליהו כחגר, וכי עליכו אתמר
דאתון חכימי דרא, לית אתון אלא טפשי דרא, ולא חזיתון בכל
למודיכו כי בי חשק (תהלים צא יד) עד אורך ימים אשביעהו
לעלמא דכלא אריה, אלין הבליים דקהלת אינו ברוא דשבע שמיהו,
דבהו מ"ב אתון, לקבל שבעה יומי בראשית דאית בהו עשר
אמירן ול"ב אלהי"ם ואינו מ"ב, ועליהו לב דאתמר בהו אלהי"ם
האלהי"ם, והינו (קהלת ה ז) וגבוהים עליהם, אלין שבע תיבין
אבגית"ן, עליהו אתמר (ישעיה ו ב) שרפים וגומר. והאי שמא
איהו סגולתא דיליה לכספא דנשמתא כד סליקת לעילא בכל
ליליא, לאסתרא על עובדין מבין דבר גש, ממלאכי חבלה ומפל
מויקין ורוחין ולילין ושרין, ובהון פרכת לעילא, בתרין אתון מקל
שם תכסה אנפאה מנהון, ובתרין אתון תכסה ורגלך, ובתרין
אתון פרכת לעילא, ואוף הכי לרוחא, ואוף הכי לנפשא, ואית
שם בן מ"ב בצורת חותמא דשענה נכתב, ואית שם מ"ב בצויר
דיוקנא דמלכא, חקיק על חותמא, ואית שם מ"ב דאיהו דיוקניה
ממש, שם מ"ב דאיהו דיוקניה איהו יהוה"ו, יו"ד ה"א וא"ו ה"א,
יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף, שם
מ"ב דאיהו חותמא, איהו אהי"ה אשר אהי"ה, צויר מ"ב בשענה
דא אבגית"ן.

לכפות את הנשמה, בשעולה למעלה בכל לילה להעיד על המעשים הטובים של אדם, ממלאכי
חבלה ומפל המזיקים והרוחות ולילין ושרין, ובהם פורתח למעלה, בשתי אותיות מכל שם
תכסה פניה מהם, ובשתי אותיות תכסה רגליה, ובשתי אותיות פורתח למעלה, ואף כף לרוח,
ואף כף לנפש, ויש שם בן מ"ב בצורת חותם שענה נכתב, ויש שם מ"ב בצויר של דמות המלך
חקיק על החותם, ויש שם מ"ב שהוא דמותו ממש, שם מ"ב שהוא דמותו, הוא יהוה"ו, יו"ד
ה"א וא"ו ה"א, יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף, שם מ"ב שהוא
החותם הוא אהי"ה אשר אהי"ה, צויר מ"ב בשענה זה אבגית"ן.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אָמֵן) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אָמֵן) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אָמֵן) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כָּכַל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
תיקוני
הזהר

דף היומי
מנוקד

מחולק ל-354
ימות השנה
חלק א'
תשרי- אדר